

Frelse kona

«Jeg sa til min kone at skal du leve med meg, så må du også leve med fotballen.»

Stian Simonsen, finansmann, Stavanger

Det skal min mann ha; han har ikke pressa intensivt på for å forvandle meg til et helrødt kjerringemne. Han har mer latt sin Liverpool-kampanje få sive inn, langsomt, langsomt, i omgivelsene mine. Gradvis har det skint igjennom hvor viktig klubben ved Merseyside er. Det var nemlig aldri snakk om Liverpool og fotball da vi ble kjent. Da snakka vi om musikk, om våre prosjekter i Afrika. Om felles venner. Vi lo og delte høydepunkter fra livet før vi møttes. Jeg hørte aldri om Kenny Dalglish, Steven Gerrard eller Liverpool Football Club. Det eneste som var å se fra Liverpool var den gule innsida av LP-coveret til The Beatles sitt «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band» hengende på doveggen.

Det var også lite snakk om Liverpool de første årene våre som samboere. Det hendte han stakk på pub for å se de røde spille, ja. Men Jostein var så oppover ørene opptatt med diverse plateproduksjoner, studiobygging og turneer, at arbeidsmengden antakeligvis skygget over hans fotballidenskap til en viss grad.

Første hint om at han hadde et forhold på si, kom da han på en av sine europaturneer svingte innom Liverpool på veien hjem. Han fløy dit fra Nederland. På flyplassen i Amsterdam møtte han en av sine store helter fra oppveksten: Sammy Lee, som skulle med samme fly som Jostein. Det eneste setet som var ledig ved *gaten*, var tilfeldigvis setet ved siden av Sammy og hans kone. Jostein turte ikke å sette seg. Halsen tørka inn, beina mista mesteparten av muskelstyrken, mens pulsen tok til å dundre i øregangene. Hva skulle han gjøre? Han kom på å ringe meg, dele denne sensasjonen av et mulig mestermøte, for å klare å bære spenninga.

Jostein gikk litt unna, slo nummeret mitt og viska opprømt inn i mobiltelefonen sin:

«Jeg er på flyplassen sammen med Sammy Lee!»

Jeg klarte ikke å høre hva han sa, for han var så opprømt at stemmen nesten ikke bar. Dessuten hviska han så det kom mest blåselyder via satellittene.

«Hæ?»

«Jeg er på flyplassen sammen med Sammy Lee!» Tydeligere denne gangen.

«Sammy hvem?» Jeg lurte på om det kunne være han kampsport-skuespilleren. Nei,

det er jo Bruce Lee, kanskje en slektning av ham? Det ble et øyeblikk stille i andre enden av skuffelse.

«LEE! Han har vært en av mine aller, aller største helter gjennom oppveksten! Han spilte på Liverpool. Var helt fantastisk. Jeg ville alltid være ham på fotballbanen. Dette er helt vilt. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre!»

Jeg kunne ikke helt begripe hva som var så stort med å møte en gammel, avdanka fotballspiller, og foreslo litt halvinteressert: «Snakk med ham, da vel! Gå og si hei.»

«Er du gal. Det kan jeg jo bare ikke gjøre. Det er jo Sammy Lee!»

«Klart du kan snakke med mannen. Nå har du jo sjansen.»

«Jeg vet ikke jeg, må legge på. Dette er helt siiinnssykt rått!»

Klikk. Han var borte. Jeg satt forfjamsa tilbake. Slik hadde jeg aldri hørt min sindige nordmøring før. Hva i alle dager var dette? En mann som i løpet av sekunder var forvandla til en stjernestukket åtteåring?

På flyplassen trakk Jostein pusten dypt og bestemte seg for å sette seg på den ledige plassen ved siden av den gråhårede Sammy Lee, som smilte og nikka høflig idet Jostein satte seg. Dermed dro mannen min i gang en voldsom tankevirksomhet for å komme på noe smart å si. Men hjernen ville ikke hjelpe ham. Den spant rundt og henta fram glimt av Sammys storhetstid på banen i den røde trøya, men den klarte ikke å forme en eneste vettug setning som kunne duge som isbryter. Hendene ble klamme. Hjertet slo enda fortere. Her hadde han sjansen, men språksenteret var lamma. Det gikk en halv evighet, før Jostein tilslutt sa noe: «Vet du når flyet går?» Da Sammy Lee svarte høflig på hans opplagte spørsmål (avgangstida stod jo både på skjermen over dem og på boardingkortet), er alt Jostein kan tenke på: For et dumt spørsmål! Og mumla: «*Thank you.*» Så var det tomt der inne i hodet igjen. Dødt hav.

Så satt de der, skulder ved skulder i taushet, til flyet var i ferd med å bli boardet. Da dukka et siste desperat mot opp i mannen min, som klarte å få frem: «Jeg må bare få fortalt deg at du var min største helt da jeg vokste opp. Jeg lurer på om jeg kan få autografen din?»

«Klart det,» smilte Lee. «Bare hyggelig.» I all forfjamselsen ga Jostein ham det røde passet sitt for å foreviggjøre møtet med legenden. Men da satte Lees kone ned foten, og nektet mannen sin å signere i passet. Et offisielt dokument kan man ikke skrive hva man vil i. Etter litt fant Jostein en liten papirlapp i lomma si, og Sammy dro navnetrekket sitt over det lille, krøllete papiret. Så var det boarding.

Liverpool-legenden hadde plass langt bak i flyet. Jostein lenger fram. Hele turen brukte mannen min på å roe ned pulsen. Forsøkte å begripe hva som virkelig hadde

skjedd, og innså at han hadde bedt om sin første autograf i voksen alder.

På vei ut av flyet ble han overraska. Plutselig klappa en kar ham på skuldra. Jostein så opp og rett i en smilende Sammy Lee, som sa: «*Thanks, lad.*»

Møtet med Lee og turen til Anfield satte noe i brann hos Jostein. Det var som å se en bjørn våkne fra dvalen. Etter hvert som tida gikk, rydda han stadig oftere tid til å få med seg Liverpools kamper, istedenfor å følge dem mest på tekst-tv.

Plutselig meldte mannen min seg på nytt inn i den skandinaviske supporterklubben til Liverpool, og jevnlig dukka det opp medlemsblader i postkassen med diverse ukjente menn i røde shorts på forsida. Ingen skulle beskyldte meg for å slite ut bladene. Ikke ble de dytta på meg heller. Men de lå nå i hus og minte meg på at det var en klubb i Premier League som var satt over alle de andre her i kåken.

Med bladene kom plakaten. Jostein spurte en dag om det var greit at han hengt plakaten av årets stall på hans side av senga? Jeg skratta og svarte ja. Kunne ikke se noe problem i det. Venstrevæggen var jo likevel tom, og dessuten var den av mur og ikke den beste å henge malerier på. Lykkelig overraska gikk han straks i gang med å tape opp plakaten. Simsalabim, så hadde Liverpools A-lag sneket seg inn på soverommet mitt, og var det siste jeg så før jeg sovna, og det første jeg så når jeg våkna.

På denne tida begynte Jostein også å samle en gjeng til Champions League-kamper hos oss. Jørn Gjersøe er en kollega av meg i NRK. Han var ofte med på disse kveldene og ble entusiastisk guida inn på soverommet av ektefellen min. I det de runda veggen inn til hvilebula vår utbrøt Jørn:

«*Wow, får han virkelig lov til å ha Liverpool-plakat på soverommet?!*»

Så kikka han ut av døråpninga med et fårete glis rundt munnen.

«Ja, det er vel greit,» lo jeg tilbake. Han hadde en overveldende beundring i blikket og la til:

«*Ei sånn dame vil jeg også ha!*»

Det finnes dem som kan ramse opp førstelaget til Liverpool gjennom hele 70- og 80-tallet, men som ikke husker bryllupsdagen sin engang. Dette gjelder selvsagt ikke Arne Gunnar Dammen, et hederlig unntak. Han valgte å gifte seg på Liverpools stiftelsesdato, 15. mars, i det Herrens år 1965. Vel å merke foregikk vielsen i pausen av en kamp. Han skilte seg på sin svigermors bursdag.

Det er mange Liverpool-sjeler der ute som jakter på forståelse for sitt forhold på si, nemlig kjærlighetsforholdet til sitt fotballag. Andre lengter etter å kunne sløkke den

dårlige samvittigheten, fordi de bruker mye tid på Liverpool, som partneren håper skal brukes til familietid. Og så har du dem som har kvaler fordi humøret styres sånn av Liverpools prestasjoner. Og frustrasjonen går ut over stemninga i heimen, når de røde sliter eller mislykkes. Samtidig skulle dette Liverpoolhertet så gjerne ønske at partneren skjønte hvor vondt det kan være når Liverpool smeller på et tap mot et hatlag, eller blir slått ut helt i sluttrundene av prestisjetunge Champions League eller FA-cupen.

Så har du Liverpoolhertene som så gjerne vil unne sin partner den samme kjærligheten til laget, og all spenninga og gleden det faktisk også medfører, som så inderlig skulle ønske at kjæresten ble helrød. At hun eller han kunne frelses. Tro meg, det har vært gjort mange forsøk på både frelsering og arbeid for økt forståelse. For da kunne man ha sluppet dilemmaet som Per Henning Hagen fra Hamar havna oppi:

Hei. Er en gammel Liverpool-fan, som har vært trofast rød siden FA-cupfinalen i 1971 mot Arsenal.

Tilbake i tid turnerte de tidligere eurovisjonsvinnerne Dollie de Luxe med sitt show «Which Witch». Oppsetninga skulle komme til Hamar, og min samboer spurte om jeg ville bli med henne på konsert. For å bevare husfreden, syntes jeg at jeg burde slå følge. Så billetter ble bestilt, og alt syntes å være i orden. Så feil skulle jeg ta.

Et par uker etter ringer en kompis, som om mulig er enda mer rød en meg. Strålende fornøyd forteller han meg at billetter til Liverpools årlige norgeskamp er i boks. Denne gangen skulle de spille mot Vålerenga, mener jeg å huske. Jo da, selvsagt skulle jeg være med!

Men etter noen dager oppdaget jeg til min store skrekk at datoene for kampen og konserten selvsagt kolliderte. Jeg prøvde meg naturligvis med at andre kunne få overta konsertbillettene. Men det ble aldeles ikke mottatt med hurrarop hjemme, så jeg måtte krype til korset og takke nei til en kamp med Liverpool. Ai, ai, ai, hvor hjertet mitt blør, bare jeg tenker tilbake på det. For det måtte heller bli konsert på meg med disse jentene med «dingle dangler» i håret. Og jeg som ikke engang likte dem.

Min kompis, som hadde skaffa oss kampbilletter, jobba i

platebutikk. Så det var bare å troppe opp neste dag for å fortelle grunnen til at jeg ikke kunne være med på fotballkampen. Da jeg ankom butikken, satt han bøyd over noen plater, nikket til meg, men så ikke opp fra platene. Jeg kremtet, gruet meg veldig, men fikk da stammet frem:

«Du Erik, jeg får ikke vært med på kampen, jeg.»

Hvorpå han stoppet å bla i musikkbunken og så opp på meg. Et medfølelse blikk tok form i ansiktet hans mens han reiste seg opp og sa: «Å! Dødsfall i familien?»

Der og da fant jeg ikke en eneste god grunn til å fortelle sannheten. Jeg bare nikket til svar.

Det kan ikke alltid være like lett å leve med noen som ikke forstår alvor i lidenskapen for Liverpool. Som kone av en helrød, hadde det altså etter flere års samliv begynt å demre for meg hvor viktig det var for mannen min å ha plass til Liverpool i livet sitt. Det handla ikke bare om å rydde tid til å se alle kampene. Han måtte også ha tid til å forberede seg til kampen: Gjette lagoppstilling, vente på at den kom på nettet, forbanne den eller bejuble den, diskutere laguttaket med kompiser og rigge seg til foran skjermen i god tid før avspark.

Dessuten dreide det seg også om å ha en hale av tid i etterkant av kampen for å kunne hylle sitt kjære lag og genierklære manageren, eller for å dampe ut raseriet, frustrasjonen og forbannelsen etter uavgjort, eller Gud forby tapet, mot et av lagene på den nederste delen av tabellen. Da måtte gjerne også en delvis søvnløs natt tas i bruk og kanskje et par dager til, der lunta var kort.

Men så, etter noen dager, og gjerne etter at en ny kamp var under opprulling, var humøret i vater igjen. Med andre ord, man må skjøne at man har en rød partner i hus, og man må på et eller annet vis leve med tida som går med til å både følge med laget sitt og klare å sjonglere følelsene sine der inne i dedikasjonen.

Tro meg, det er ikke alltid like lett: Det kan innimellom virke en smule patetisk å gå og surmule over et uavgjort på bortebane i dagevis. Det kan gi seg utslag i at jeg blir flirfull og må snu meg og slippe løs et smil, eller evakuere på kjøkkenet og frigjøre latteren som bobler i magen. For såpass mye har jeg skjont: Når en Liverpool-supporter lider i sin verste sky av sinne og frustrasjon, er ikke latter og uthenging rette medisiner.

Men det kan også slå ut motsatt for partneren, som ikke er en del av LFC-lidenskapen, bevares. Jeg skal ikke bare romantisere saken. Noen ganger kan jeg bli oppriktig lei av en

sutrende mann som ikke kommer seg opp av hengemyra etter en kamp med svake, røde prestasjoner på matta. Og jeg kan bjeffe til når husets Liverpool-supporter slår neven så hardt i bordet etter et skuffende resultat at koppene skvetter og den bærbare PCen min opplever en ristning som tilsvarer over sju på Richters skala.

Så har du tilfeller som når jeg har vært alene hele uka med familiens barn, samtidig som jeg har vært influensasyk, mens min helrøde mann er på reise med ny plateslipp. Han spiller på frokost-tv og Skavlan, avløst av spellemannprisutdeling og en durabelig seiersfest etter at prisen er i mål. Jeg som mor teller bare ned minuttene på ettermiddagen til min mann skal komme hjem og avløse meg, så jeg endelig får meg en ettermiddagshvil.

Hvis jeg da får en telefon fra flytaxien om at han ikke kommer hjem, for Liverpool-kampen starter om en time, og akkurat den kampen går ikke på vår feite kanalpakke hjemme. Ja da kan sjøl en ganske forståelsesfull kone, med en fascinasjon for folks fotballidenskap, gå fullstendig i sort.

Selvsagt er ikke spenning mellom partnere som ikke deler Liverpool-lidenskapen uproblematisk. Noe Anton Romanov i Kirkenes har fått erfare. Til tross for at han bare er tjuetre år, har han i skrivende stund allerede sett over femti kamper med Liverpool på balløya. Han synes det er vanskelig å sjonglere et langvarig kjæresteforhold og sin dyrking av LFC.

Han hevder at det eneste han har krevd i et forhold er at han får se hver eneste Liverpool-kamp, og det har de fleste akseptert. Men så kommer kamp nummer ørten på våren, og han blir invitert på påsketur til potensielle svigerforeldres hytte i Tana, og Anton sier: «Ja, men Liverpool spiller i overmorgen. Jeg kan jo ikke dra!»

Hun sier: «Men Anton, det er jo bare én kamp!»

«Men det er en kamp for mye! Det er så vanskelig å forklare.»

Dessuten er alle turene til England et problem for hans utvalgte. For å reise fra toppen av Norge og ned til kamper i England er ikke gratis.

«Det er rett og slett et reall pengesluk.»

Ofte tar han seg såkalte «Mastercard-turer», og de må betales ned etterpå, og andre oppvartende luksuskostnader på madammen må nedprioriteres.

«Jeg liker å reise rundt i verden. Jeg har vært i Vietnam, og i mars skal jeg til Miami på en to ukers tur. Men da kjæresten min tilbød meg å reise på tur til England i juli måned måtte jeg forklare henne at det går jo ikke an å reise i juli, når sesongen starter i august! Da må vi reise i august eller september. Det endte opp med at hun ble forbanna og reiste med ei venninne til England i juli, og jeg dro i oktober. Jeg drar ikke til England utenom sesongen. Det er rett og slett bortkastet.»

Anton velger ikke damer foran Liverpool. For som han sa til den forrige kjæresten sin: «Jeg har to tatoveringer: «You'll never walk alone» bakpå ryggen og Liverpool-logoen på høyre skulder. Ditt navn står ikke på noen av dem.»

Personlig tenker jeg at hvis man er oppriktig glad i sin partner og attpå til har barn sammen, så er nok ikke Antons metode den ultimate.

Etter hvert som jeg begynte å grave i tilværelsen til Liverpool-supportere, dukka den ene etter den andre fram i mine omgivelser som vaskeekte røde fans. De var overalt. På jobb, i barnehagen, på fest, ja til og med i nabolaget og i tjukkeste slekta. Og i mediene. Martin Jåvold Akselsen i Kristiansand hadde bestemt seg for å sove ute et helt år på verandaen uansett temperatur. Slikt blir det riksdekkende sak av. Han hadde selvfølgelig pakka seg inn i Liverpool-sengesett og diverse ullpledd.

Det skulle vise seg at *alle* rundt meg kjente minst én dedikert Liverpool-supporter. Nå kjente jeg mange. Haakon Forren er en kompis av meg gjennom flere år. Men han har aldri nevnt med ett ord at han er Liverpool-fan. Før nå. Haakon er fra Snillfjord ute i havgapet i Trøndelag. Han er utdanna kaospilot fra Danmark.

Han hadde entusiastisk fortalt meg at han hadde funnet drømmedama. Jeg fikk møte kjæresten hans foran den vakre vestfronten av Nidarosdomen. Der satt de på ei håndhogd steinhylle og holdt rundt hverandre i sola, med hver sin kopp kaffe latte i andre handa. Elisabeth i trange, lilla jeans, langt lyst hår, og med et strålende, hjertelig smil som matchet Haakons, og begge ikledd korte, sorte skinnjakker.

Da den nyutdanna legen Elisabeth Kjølholdt fra Hvaler begynte å date Haakon, var det naturlig for dem å snakke masse om hva som var viktig her i livet.

«Fra første gang vi møttes så hadde vi en gnist. Vi hadde veldig god tone. Og jeg var ærlig på hva som var Haakon-pakka.»

Elisabeth sa tidlig: «Haakon, du er en fin fyr, men det er to ting som du må ha for deg selv, og det er Åge Aleksandersen og fotball. Jeg skjønner meg ikke på det, så det får være dine greier.»

Haakon tenkte: Herregud, hun kjøper jo åtte av ti viktige ting i livet mitt her, det er veldig greit. Han er for øvrig lidenskapelig fan av både Rosenborg og Liverpool. Men som han sier:

«Det er morsomt og tilgjengelig når Rosenborg spiller, men når det gjelder Liverpool, er det som gudene i himmelen er i aksjon!»

Min kamerat var mildt sagt litt uheldig med tidspunktet på første date, for da spilte nemlig både Rosenborg og Liverpool. Han nevnte litt forsiktig utpå dagen at det var kampdag, og at det å se kampene betydde mye for han.

Elisabeth bare fnyste: «Selvfølgelig skal du være her hos meg istedenfor fotball. Hva snakker du om?» Hun kunne ikke fordra fotball.

«Jeg tenkte at fotball er for gamle gubber som egentlig bare vil ha litt fri fra kjerring og unger og drar av gårde for å drikke masse øl. Og egentlig er fotballen bare en unnskyldning for å slippe unna og få ut aggresjonen sin.»

Med engelsk fotball tenkte hun på hooligans med skinna gutter. Bare bråk og trøbbel.

«I det hele tatt hadde jeg et ganske dårlig og veldig lite nyansert bilde av fotballen. Det ser jeg jo nå.»

Elisabeth forstod ikke at det gikk an å være så engasjert i fotball som Haakon var, og skjønte bare ikke hvor mye den faktisk betydde for sin nye kjæreste. Derfor fattet hun heller ikke *hvor* forelska og stort det var for Haakon da han sa:

«Både Rosenborg og Liverpool spiller i kveld, men jeg er veldig glad for at jeg er her sammen med deg.»

Men da Rosenborg og Liverpool faktisk begynte å spille, mista Elisabeth Haakon. Han forsvant inn i fotballverdenen. Det gjorde Elisabeth litt nysgjerrig, sjøl om hun også var dødelig fornærma. Hva var det Haakon så? En oppegående mann, en *helt* annen type enn det hun vanligvis forbant med den typiske *hardcore* fotballsupporteren. Hva var fascinasjonen?

Hun bestemte seg for å stille en mengde nysgjerrige spørsmål for å prøve å forstå denne fotballidenskapen. Og Haakon var smart. Han skjønte hvordan han skulle få Elisabeth litt på glid. Han fortalte masse om Liverpools historie som arbeiderklassebyen med mesteparten av England mot seg. Om stor arbeidsledighet og hvordan fotball holdt folk sammen og ga dem mening og noe å se fram mot i hverdagen.

Han fortalte mye om historien til laget, om heltene, om lokale spillere som Fowler, Gerrard og Carragher, som ga folket sitt sjøltillit og håp. Snakka engasjert om den hardtarbeidende kulturen og den lojale ånden som preger Liverpool.

Dette fenga Elisabeth veldig, og hun bestemte seg for å bli med for å se en kamp. «Liverpool betydde faktisk så mye for ham at jeg måtte velge å enten ta helt avstand, eller så måtte jeg faktisk tillate meg å være litt nysgjerrig og være med og se hva dette var. Så kunne jeg ta et valg basert på erfaring og ikke bare antakelser.»

På den tida var paret så forelska at da Haakon dro for å besøke en gammel studiekamerat, Thomas Frederiksen i Århus, mens Elisabeth var i København, tok Elisabeth toget til Århus i tre og en halv time, for å se kamp med kjæresten sin. Bare for å være mest mulig sammen. Hun ble møtt av to fotballgale karer, nesten døde av bakrus, som så LFC-kamp og drakk Guinness. Etter kampen tok paret toget tilbake. Som takk for at Elisabeth henta ham, sovna Haakon på toget iført Liverpool-drakta si.

«Det var ikke så sjarmerende,» ler Elisabeth.

«Så hvordan dette åpna noen som helst dør, det skjønner ikke jeg,» innrømmer Haakon. For utrolig nok ble denne kampen vendepunktet for kjæresten.

Elisabeth, som før dette ikke engang visste hvor mange mann det er på banen under

en fotballkamp, syntes kampopplevelsen på puben var gøy. Dessuten hadde historiene om laget og fortellingene *rundt* Liverpool fenga henne.

«Hva er egentlig Liverpool? Det er ikke bare fotball, det er så mye mer – og det er den erkjennelsen jeg kom til. De springer ikke bare rundt og sparker en ball og banner med hooligans på tribunene og alle de tingene som jeg tenkte er fotball. Det er jo ikke det som er fotball. Fotball er hjerte, sjel, generasjoner og så mye mer!»

Dessuten liker hun heltedyrkelsen i fotball. I løpet av sin andre Liverpool-kamp fikk hun sin egen helt:

«Jeg fikk veldig sansen for Dirk Kuyt. Alle rundt meg på puben rev seg i håret og sa Dirk scorer aldri. Men jeg tenkte dette er min mann! Stille, hardtarbeidende. Det liker jeg godt. Jeg fant min egen spiller, som er litt min, og da er det jo i gang. Det starter vel sikkert sånn for de fleste?»

Haakon tror kjæresten liker Kuyt fordi han ikke akkurat er en klassisk *poster boy*.

«Ja, og han har ingen diamant i øret,» bekrefter Elisabeth.

Så fant paret ut at kona til nederlenderen jobber som sykepleier eller vernepleier og at de to bruker masse penger på barnehjem i hjembyen hans. Det er tiltalende for menneskeheten.

Elisabeth mener dessuten at det å begynne å følge et lag nesten er som å lese ei bok, der man gradvis får bygd opp persongalleriet. Også var det en ting til som fenga henne:

«Jeg er konkurransemenneske, så når man også får et fiendebilde, spesielt Man U, hvor alle er forfengelige med primadonnanykker...»

...«så får man satt det i kontrast!» Haakon kan ikke dy seg. Nå er de så ivrige at de snakker i munnen på hverandre.

...«Og når man har dette fiendebildet, blir man ekstra engasjert. Det bygger opp om lojaliteten,» forklarer Elisabeth.

Hun var blitt litt fotballinteressert og Haakon kom hjem fra Liverpool med en drakt nummer 18, Dirk Kuyt sin. Den ble overrakt ved sesongstart i fjor. Selvsagt måtte det bli bortedrakta, for Elisabeth gjorde ferdig legestudiene i København, mens Haakon jobba i Oslo.

«Hun var på bortebane, men vi var fortsatt et lag, og hele «You'll never walk alone» – det har blitt kjempeviktig for oss.» Haakon stryker handa over den tilbaketrukne luggen.

Da Elisabeth returnerte til København alene for å gjøre ferdig studiene, ble dette lakmestesten. Var denne nye Liverpool-interessen noe hun hadde fordi hun og Haakon så kampene sammen? Var det fordi det var hyggelig å være sammen med ham, eller var hun i ferd med å utvikle sin egen genuine fotballinteresse?

I Danmark begynte hun jevnlig å gå inn på supporterklubbens nettside liverpool.no. Hun leste og fordypa seg i spillere, hvem som var inn, hvem som var ut. Ofte var hun inne og sjekka hva Rafa hadde å si. Så fant hun ut at det var et spesielt sted i den danske hovedstaden, «The Globe», LFC-supporternes eget sted.

Det endte med at hun tok på seg bortedrakta si og gikk alene på kamp uten at Haakon visste noe om det. Det var høsten 2008, og Liverpool spilte borte mot Manchester City. Plutselig får Elisabeth en tekstmelding fra kjæresten: «1-0 til City», og der Elisabeth svarer: «Yes, I know! Jeg sitter nå her og skriker og heier i bortedrakta i København!»

Til pause leder Manchester City 2-0. Men etter pausen blir det andre boller. Torres putta to, og to minutter på overtid sørger lysluggen Kuyt for seier på bortebane.

«Bonusen var selvsagt at Dirk scora!»

Benayoun hadde storma fremover på venstre flanke, funnet Torres som skøyt via noen legger før nederlenderen dundrer ballen i mål: 2-3 i nabobyen og lykke der, i Liverpool, i Oslo og ikke minst i København.

«Da var Liverpool så integrert og interessen hadde vokst seg så sterk at det var av eget supporterhjerne jeg tok turen. Og det ble mange turer etter det også.»

For da hun kom inn på puben «The Globe» for første gang, skjedde det noe: «Det var komisk, jeg følte meg hjemme med en gang. Det var en veldig rar følelse, for der satt jo mine medmennesker: Familier, gamle og unge. Det samholdet, den velkomsten og tilhørigheten jeg følte da jeg kom inn i bortedrakta mi, fikk meg til å forstå at nå er jeg solgt: *There is no turning back!*»

Vips var det å følge Liverpool blitt en pargreie. Og det innebar også å hoppe over familiemiddagen på andre juledag, for å kjøre over fjellet og sitte som en av tre i en bowlinghall på Orkanger for å se kampen, mens resten av familien til Haakon sa «ærlig talt!»

Eller det innebar å ringe Jutulen pub på Tynset for å be dem holde åpent i påska, så paret kunne komme ned og se kamp. Bartenderen fikk flax-lodd og sjokolade, tilbake satt Elisabeths foreldre forlatt i påskekos. Heldigvis er Haakons svigerforeldre forståelsesfulle og ikke minst tålmodige folk.

Når de røde spiller mot sine motstandere, fører det til at Elisabeth og Haakon treffer masse rare og morsomme mennesker. De har fått en felles hobby som gjør at de ser ting, gjør masse, og er på steder som de aldri ville vært på ellers. Elisabeth tar en slurk av kaffe latten og forklarer:

«Man treffer jo mennesker på en helt annen måte enn om man går ut på en helt vanlig lørdag og sitter der og passer sine egne saker. Nå møter vi en egen gjeng, og vi har drakten på og det er en uniformering – oss mot resten. Man bygger veldig opp om det og

kommer i snakk med alle mulige slags mennesker, som har sin historie og sin bakgrunn. Men vi møtes fordi vi holder med akkurat det samme laget.»

«Plutselig blir utfordra av en sånn kjekk, lokal alkis som heller vil se hopp, og så kommer vi og vil se Premier League. Han vedder helt ut av det blå 200 kroner på at vi taper kampen mot Tottenham. Vi vinner kampen og han sender pengene over som papirfly.

Det blir mange sånne historier, som gjør at det blir så mye mer enn fotball. Hobby høres ganske nerdete ut, og det er det vel for så vidt òg. Det blir en livsstil som er veldig kul, fordi Liverpool Football Club er tufta på noen verdier som vi har trykka til vårt bryst.»

Igjen tar Elisabeth over, så ivrig at hun er blitt litt rød i kinnene, og bak henne slår klokken i Nidarosdomen, så det nærmest blir høytid over det hele:

«...Som vi kan identifisere oss med! Vi bygger opp om hverandre, som laget, og får inspirasjon til hvem vi ønsker å være som personer. Det er interessant, for etter hvert så flettes det der inn i hverandre.»

Det forelska paret mener at dette også oppsummerer ambisjonene for forholdet deres.

«At Liverpool driver med det samme som oss...»

Elisabeth overtar: «...Det er jo bare topp, kjempebonus!»

«Og man gir aldri opp.»

«Nei, man gir aldri opp.»

«*And you'll never walk alone.*»

«Nei, fy faen!»

«Ja, sangen i seg selv er blitt veldig viktig for oss. Den oppsummerer så mye og bygger sånn oppunder hele vår historie også.»

«Vi har jo vært igjennom en periode der vi var veldig mye fra hverandre. Da var vi ett lag, vi stilte opp for hverandre – det var superviktig,» forklarer Haakon.

«*At the end of the storm,*» skyter Elisabeth inn.

Haakon fortsetter: «Det er så kult. Det har vært en del motbakke, bortekamper, sjølmål og en del kjipe stolpe ut i forholdet vårt også. Føler at Elisabeth og jeg har vært et par ganger i Istanbul.»

Elisabeth ler: «Men nå sitter'n!»

Våren 2010 skal bryllupet finne sted, og i ringene skal det selvsagt stå: «*You'll Never Walk Alone*».

Det finnes altså omvendte partnere så vel som tålmodige. Rastløse, frustrerte Liverpool-gressenker og -enkemenn, nysgjerrige livspartnere og likegyldige kjærester samt mange Liverpool ekskjærester der ute. Og så har du madammer i Norges land som sørger for å blåse liv i gamle Liverpool-glør, som hos Oddgeir Joramo fra Arnøyhamn i Nord-Troms. Han er utdanna førskolelærer med jobb som fagkonsulent i barnevernet:

Kan vel, uten at jeg tør si det altfor høyt, si at det er mye på grunn av kjerringa mi at jeg har det sånn som jeg har det i dag når det gjelder Liverpool.

Fra jeg var 6-7 til jeg var 18-19 var jeg sånn moderat supporter. Etter 18-19-års alderen har følelsene blitt sterkere, kjøpte meg en og annen drakt og utstyr, og har fulgt med i hva som skjer.

Da jeg var 31 år, stod nyhuset mitt ferdig i Leirfjord på Helgelandskysten. I januar 2006 flytta Monica inn hos meg, og det var da det hele starta i forhold til hvor jeg er som Liverpool-supporter nå!

Hun hadde spart penger, for hun hadde i mange år ønsket seg badestamp. Men de pengene brukte hun til isolasjon og byggevarer for

å innrede garasjeloftet, som skulle bli «LIVERPOOL GARASJELÅFFTE PUB». Etter at puben stod ferdig har det gjort noe med interessen for klubben. Fotballkortene har fått en plass, det samme har supportereffektene, draktene og utstyr, fotballplakatene. Følelsene for klubben er blitt sterkere. Flere Liverpool-supportere har vært innom puben, der har vi hatt mange fine stunder!

Det hele toppet seg da vi gifta oss i høst, og Monica ga meg tur til Liverpool og kamp mot Bolton 1. desember 2007 i morgengave. Vi hadde snakka om at det var for dyrt. Jeg hadde aldri vært og sett dem live, hadde ikke tatt meg råd til det. Jeg ble så overraska at jeg glømt å takke henne...

Å dra til Liverpool gjorde at følelsene for Liverpool ble helt enorme, og det takket være min kjære! Fikk se byen, var på LFC-museet, i garderobene på Anfield, så kampen på The Kop, var på puben Albert, fikk kjenne på atmosfæren. Det var helt enormt, og Monica var i lag med meg og delte opplevelsen. Hun som egentlig ikke har noe forhold til fotball, kosa seg!

I Liverpool kjøpte jeg et Liverpool gateskilt. For Monica sa: «Selvfølgelig må du ha det!» Det hang jeg opp dagen etter at jeg kom hjem. Man sier at man er sjefen i huset for å virke tøff... men sånn er det heldigvis ikke.

